

Fobász Nagy Gáspárért

*Kerekded bomály sötétlő szakállá az egekig nő,
csillagra fonja galaxis-láncát ránebezédve az idő,
sebzik a táj,
bús szemű őzek útja holt réteken át visz,
anyácskád az égben, anyácskád a földön a nem-létre sikolt,
érted imádkozik:*

Pater noster, qui es in caelis...

*Szétszórja a szél aranybogáncsát az üveges fákra,
böllőj madárlik, ráröpül egy könnyborított ágra;
megsebzett madárszárny,
májusi-karácsonyban Golgota vérzik,
anyácskád az égben, anyácskád a földön a nem-létre sikolt,
érted imádkozik:*

Pater noster, qui es in caelis...

*Ezüst-sárgás a rög, harmonikaszóba torkollik a küllők némasága,
sír, úgy felel, csapást vágnak minden lucernás tájra,
boldba fúródó pengeél,
partra sodrott kagylóbéjban rettenet virágzik,
anyácskád az égben, anyácskád a földön a nem-létre sikolt,
érted imádkozik:*

Pater noster, qui es in caelis...

*Pater noster, qui es in caelis, mindenütt, Urunk, mindenütt,
abol a vándor-hallgatag a körülrajzolt percet reméli-féli,
a földön, a vízben, a kinyitott tenyérben jelen vagy, AKI VAGY,
a stáció ívében, sanctificetur nomen tuum, koronatűzben,
halántékdobon, adveniat regnum tuum, jöjjön el, Urunk, a te
országod, legyen meg a te akaratod, a kazettára vett csönd
zónaidejében, a kirojtozott, kiaraszolt bolnapokra legyen meg,
Urunk, fiat voluntas tua sicut in caelo et in terra. A szándékdod
kiszögeletlen rendje, amikor megfordul, hogy az életet kimérje,
panem nostrum quotidianum da nobis hodie, a kalász esztendőtermő
szemeit érleld, add meg, ó, NEKI Ábrahám hosszú éveit,
s ha ék hasítódik émelítítő ködbe, ne rakd a búzakévévét vérző
keresztbe, a nyár dimb-domb trapézában dimitte nobis debita
nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris, oldd fel*

*a sejtek bilincset jobb napra, s ha küszöbre szállnak különös
varjak, s didereg a nyárban a kifosztott tarló, ne nos inducas
in tentationem, sed libera nos a malo, szabadíts meg,
ég és föld Ura, minden gonosztól.*

Az ERDŐ terített asztalához oda térdelek:

ó, segítsetek, Kozma és Damján,

Batthyány-Strattmann, segítsetek!

Ti ismeritek a didergő létet, a vért,

az elfogyó holdat, az árnyak sejtekre oszló rettenetét,

a burjánzó koppanás érfalra feszülő-tapadó remegését,

láz-sebes éjjelek csontosodó magányát, a kőhasadást,

fejlehalt bűzaszálak mezőnyi sírását;

a bolyhos fény csendje, vacogó hajnalok ujjperces érintése

belesimul kezetekbe a kezek erőtlensége:

ó, segítsetek, Kozma és Damján,

Batthyány-Strattmann, segítsetek!

Segítsetek ébredő pírt írni a sorok közé,

forrást hinteni, lépteket érlelni, füvet növeszteni, delelő fényt

a legyengült test sejtmezején,

kicsorbítani cikázó töröket, felsodrott éleket,

segítsetek tompítani kövek keserű hegyét,

szent konzíliumotok gyógyír legyen, éltető tűz,

simítsa el szike-vágta sebek hegét

az ikonná kristályosodó dallamívben

az ERDŐ terített asztalához oda térdelek,

ó, segítsetek,

kérjétek az Urat anyák és apák, mennyei költők,

apostol-orvosok, Kozma és Damján,

Batthyány-Strattmann és minden égiek:

Pater noster, qui es in caelis,

sanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum...